

[Gunnar Fog-Petersen.]

paa § 14 af 10 Mill. Kr. til Kommunerne. Det andet er Beparelserne paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter, og det tredje er den foreslaaede Bevilling paa § 26 til Indkøb af Jord til Udstykning.

Hvad det ærede Medlem (Schovelin), der talte for det konservative Folkeparti, sagde herom, var omtrent det samme, som blev sagt af det ærede 7. Medlem for 6. Kreds (Hauch), der var Ordfører for Partiet Venstre. Naar det ærede Medlem, der var Ordfører for det konservative Folkeparti, i saa høj Grad beklagede sig over, at Venstre indlod sig i Forhandling, saa mindede han mig om en Mand, der frygter at blive vraget af sin hidtidige Veninde. Den Bekymring, det ærede Medlem nærede, tror jeg, han kan lægge til Side, for, som han sagde, ogsaa „vi“ foretager en Gang imellem smaa Afstikkere og faar Lovforslag vedtaget ved Forhandling med Regeringspartierne. Hvis begge de to Oppositionspartier kan blive enige med Regeringen, er det naturligvis bedre, end hvis kun det ene af dem bliver det, men det er jo tilstrækkeligt for Lovens Gennemførelse, at det ene Parti bliver det, og man maa derfor ikke bebrejde Regeringen, at den er fornøjet med kun at faa Tilslutning fra een Side, og det ærede Medlem bør heller ikke bebrejde Partiet Venstre, hvis det vil indlade sig i Forhandling med Regeringspartierne.

Da jeg hørte det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, havde jeg Indtrykket af, at han var villig til at indlade sig i Forhandling om disse Strids-punkter; i hvert Tilfælde var hans Udtalelser imødekommende med Hensyn til de 10 Mill. Kr., og med Hensyn til Beparelserne paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter var de delvis imødekommende; jeg haaber, der skal komme noget postivt ud deraf. Derimod var det ærede Medlem afvisende med Hensyn til Indkøb af Jord, og han fik en ganske vag Tilslutning af det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti. Dette ærede Medlem sagde: Vi konservative er de enfoldige Lovens Mænd. Ud fra dette Synspunkt havde jeg ventet, at det ærede Medlem ikke vilde have givet Tilslutning til den Kritik, som er fremkommet fra Venstres Side vedrørende dette Jordkøb, thi den enfoldige Betragning af Loven — det er den enkle og den rigtige — er den, at Regeringen ikke alene er berettiget til at anvende det Beløb, som findes i Jordfonden, til Opkøb af Jord og at udstykke Jorden efter Lo-

ven, der fastsætter Regler for Udstykning af Jord i offentligt Eje, men at Regeringen er forpligtet dertil. Der staar udtrykkeligt i Loven, at disse Penge skal anvendes paa denne Maade. Det er den naturlige Læsemaade, og enhver, som erindrer disse Lovforslags Vedtagelse under den mægtige Højkonjunktur, vi havde den Gang, ved, at det var den almindelige Opfattelse hos alle, som den Gang stemte for disse Love. Derfor er det forbavsende, at den ærede Ordfører for Partiet Venstre hævder den Opfattelse, at naar bestaaende Love kræver Bevillinger, saa maa man, naar det drejer sig om Militærbevillinger, opføre dem paa Finansloven, selv om der paa Rigsdagens Bord ligger et Lovforslag, der foreslaar en Ændring af den gældende Militærlov; saa længe denne Ændring ikke er vedtaget, skal Bevillingen opføres paa Finansloven, som det var Forudsætningen, da Loven i sin Tid blev gennemført. Men naar der er Tale om Jordlove, skifter det ærede Medlem fuldstændigt om, saa siger han: Her foreligger et Lovforslag til Drøftelse, men netop fordi vi har et saadant Lovforslag liggende, skal man ikke opføre Bevillingen, som den bestaaende Lov kræver. Det er en elastisk Tankegang, det ærede Medlem der gør gældende.

Hvilket af de to Synspunkter er nu det rigtige? Skal man i begge Tilfælde opføre, hvad Loven kræver, eller kan man i begge Tilfælde tage Hensyn til, at der ligger Lovforslag paa Rigsdagens Bord, om hvilke Forhandlingerne er langt fremskredet, og som vil ændre den bestaaende Lovgivning, saa at man, hvis man vedtager at opføre Bevillingerne i Henhold til de bestaaende Love, vil komme paa tværs af den nye Lovgivning, hvis den bliver vedtaget? For Militærlovenes Vedkommende er Forholdet for det første det, at der er et delt Flertal, at der er forskelligt Flertal i de to Ting og har været det i mange Aar, og for det andet det, at hvis der kommer en Nyordning, vil man ikke være sikker paa, om man ikke har givet de Penge, der skulde anvendes efter bestaaende Love, unyttigt ud. Anderledes med Jordlovene. Angaaende dem er der Enighed indenfor et Flertal i begge Rigsdagens Ting om, at der skal stilles store Beløb til Raadighed til Udstykning, og der har hidtil været Flertal i begge Rigsdagens Ting for at anvende Loven saaledes, som dens Tekst lyder, og som Meningen har været dermed. Der har altsaa hidtil været en gældende Praksis for Anvendelse af Loven paa denne Maade. Og selv om man blev